

Misszió a globalizáció korában

Ha manapság egy afrikai muszlim vagy egy ázsiai buddhista letelepedik nálunk, kisebb feltűnést kelt, mint ha ötven évvel ezelőtt a katolikus Földközi-tengeri térségből települt volna be valaki vidéki tájainkra. A szellemi nyitás mások, az idegenek felé a megszaporodott emberi kapcsolatoknak tulajdonítható. Ezekből fakadóan kiszélesedett a látóterünk, mindenekelőtt éppen azokra az emberekre, akik nem osztják hitünket. Számos találkozás rombolta szét előítéleteinket, és tudatosította bennünk, hogy sablonos elképzeléseink sok tekintetben nem felelnek meg a valóságnak.

Manapság magától értetődőnek találjuk, hogy minden embernek megvan a maga méltósága, és hogy minden embernek szabad a maga hite szerint élnie. Ez nem akarja azt jelenteni, hogy a keresztény misszió veszen véget tevékenységének, de ma bízunk abban a képességünkben, hogy más hitvallásokkal való találkozásunk során csak annál jobban tudatosodik bennünk saját hitünk.

Idegen hagyományok

A valamely egyházhoz vagy valláshoz tartozás többnyire igen erősen kapcsolódik az életmódozóhoz. Az ember erős családi kötelek miatt tartozik egyik vagy másik hitközösséghez. Az is előfordulhat, hogy bizonyos keresztények már nincsenek tudatában annak, hogy a keresztény hitben gyökereznek – vagy azért, mert hitoktatásuk igen hiányos volt, vagy pedig azért, mert egyházközségükből hiányzott minden melegség.

A hit nem erőszakolja rá magát másokra. A hit mindig személyes döntés kérdése és következménye. Talán eb-

ben rejlik az oka annak, hogy megkelesztelt emberek másutt keresik azt, amit saját közösségükben nem képesek megtalálni. Így aztán más keresztény csoportosulásokban, vagy éppen egy másik vallási hagyományban több, addig nélkülözött értéket találnak. Ahol ugyanis elkötelezett tanúk találkoznak, családi kötelek jönnek létre.

Manapság az is sűrűn előfordul, hogy valaki valamilyen vallási hagyományra hivatkozik anélkül, hogy hivatalosan vagy kifejezetten azonosulna vele. Az emberek ma individualistább módon élik meg hitüket, sokkal inkább személyes érzéseiknek és igényeiknek megfelelően. Keresztények *asramok*ba vonulnak, vagy hinduista tanítóokra hivatkoznak. Ismét más keresztények az ortodox liturgiát előnyben részesítik a sajátjukkal szemben, csak hogy néhány példát említsünk.

Vallásközi dialógus

Már a II. Vatikáni zsinat ösztönözte a hit megosztására – de nem csupán a keresztény egyházak, hanem más vallások körében is. Róma egyházában egyre erősebben tudatosodik az evangélikizálásnak és annak a mindig új dinamikának a hatalmas ereje, amely fiatal keresztény közösségekből és helyi egyházakból indul ki. Afrikában más látásmód érvényesül, mint Európában vagy Ázsiában.

Különbőféle vallási tapasztalatok léteznek, amelyek jobban kifejezésre tudják juttatni az evangéliumi üzenet egyik vagy másik mozzanatát. Ez az egyetemes egyház igazi gazdagodását jelenti, ha tudatosul bennünk, hogy különböző származású testvére-

ink új elemeket és értékeket, vagy új hangsúlytevéseket hoznak a világ-egyház egészébe. Az ázsiai térség egyházi példái arra hivatottak, hogy tudatosítsák bennünk a meditáció és a kontempláció fontosságát az egyházi életben.

A misszió megmarad

Aligha kell hangsúlyoznunk, hogy más hívőkkel való találkozásainkban nem azt kell néznünk, ami megkülönböztet és elválaszt minket, hanem inkább azt, ami összeköt és egyesít. Vajon miféle misszió-értelmezésük van azoknak, akik fellázadnak ama tény ellen, hogy az egyház missziós egyház?

Ugyanakkor lelkiismereti kérdés: Hogyan „űztük” mi a missziót? Vagy még inkább: Hogyan éltük meg a missziót? Léteztek, és még ma is léteznek határok az evangélikizáció munkájában. Olyan bátor emberek, mint Bartolomé de Las Casas, fellázadtak az amerikai indiánok brutális kezelése ellen. És az emberi méltóság meg az igazságosság hány és hány védelmezőjét mészárolják le manapság hitükre hivatkozva, mivel bírálják és megkérdőjelezzik az igazságtalan politikai és gazdasági rendszereket?

A szolidaritás globalizálása

Síkra szállni a egyházak testvérisége mellett azt jelenti: kölcsönösen és elfogulatlanul elfogadjuk egymást a növekedés folyamatában, és szükség esetén testvéri módon egymás támaszai vagyunk. A globalizáció korában együttesen kell tudomásul vennünk, *a szolidaritás nem abban áll, hogy alkalmilag osztozunk egymással, hanem olyan következetes szolidaritásnak kell lennie, amely az egyes hívők és az egyházak pénztárcájában gyökerezik.*

Ha egy keresztény közösség arra törekszik, hogy pénzeszközeit fölhalmozza, vagy úgy fektesse be, hogy az osztozásra már ne maradjon semmi, akkor elvettette missziós felelősségének egyik alapvető vonását, és az anyagi értékeknek nagyobb jelentőséget tulajdonít, mint a missziós elkötelezettségnek, amely nem korlátozódhat önmagára vagy szűk környezetére. Olyan szolidáris egyházat kell alkotnunk, amely kész arra, hogy megossza – nem csupán a fölöslegét, hanem a számára szükségeset is. Valóban mindenütt osztják az egyházak ezt a meggyőződést?

Bernard Maillard

Forrás: ite, 1998/4

